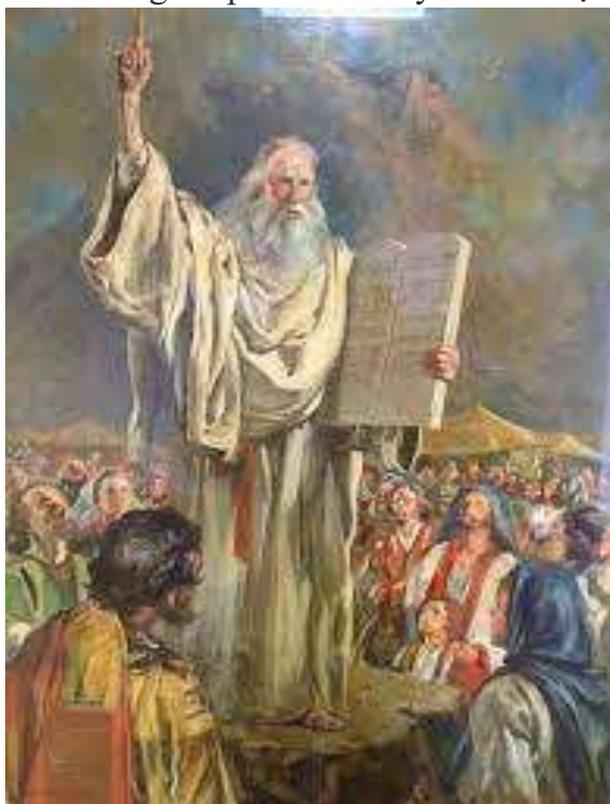


CHÚA NHẬT TUẦN XXXI MÙA THƯỜNG NIÊN NĂM B

⇒ Ông Môsê nói cùng dân chúng rằng: “Các ngươi hãy kính sợ Chúa là Thiên Chúa các ngươi, hãy tuân giữ mọi huấn lệnh và giới răn của Người mà tôi truyền dạy cho các ngươi, cho con cái cháu chắt các ngươi tuân giữ mọi ngày trong đời sống các ngươi, để các ngươi được sống lâu dài. “Hỡi Israel, hãy nghe đây mà tuân hành các điều Chúa truyền dạy cho ngươi, thì ngươi được phần phúc và sinh sản ra nhiều hơn, như lời Chúa là Thiên Chúa tổ phụ ngươi đã hứa ban cho ngươi phần đất chảy sữa và mật.



“Hỡi Israel, hãy nghe đây, Chúa là Thiên Chúa chúng ta, là Chúa độc nhất. Hãy yêu mến Chúa là Thiên Chúa ngươi hết lòng, hết linh hồn và hết sức ngươi. Những lời tôi truyền cho ngươi hôm nay, phải ghi tạc vào lòng”. (Đnl 6:2-6)

⇒ Anh em thân mến, có nhiều người làm tư tế (của Giao Ước cũ), vì lẽ sự chết ngăn trở họ tồn tại lâu bền. Còn Đức Kitô, vì lẽ Người tồn tại đời đời, nên Người có một chức tư tế hằng hữu. Bởi đó, Người có thể cứu độ cách vĩnh

viễn những ai nhờ Người mà đến với Thiên Chúa, vì Người hằng sống để chuyển cầu cho chúng ta.

Phải, vì chúng ta cần một vị Thượng tế thánh thiện, vô tội, tinh tuyền, tách biệt khỏi kẻ tội lỗi và đã được nâng cao trên các tầng trời. Người không cần phải như các tư tế hằng ngày dâng lên của lễ trước là đền tội lỗi mình, sau là đền tội lỗi dân chúng, vì Người làm việc ấy chỉ có một lần khi hiến dâng chính mình. Vì Lễ luật thì đặt những người yếu đuối làm tư tế, còn lời thề có sau Lễ luật thì đặt Người Con hoàn hảo làm Thượng tế đến muôn đời. (Dt 7:23-28)



⇒ Khi ấy, có người trong nhóm luật sĩ tiến đến Chúa Giêsu và hỏi Người rằng:

“Trong các giới răn điều nào trọng nhất?” Chúa Giêsu đáp:

“Giới răn trọng nhất chính là: *Hỡi Israel, hãy nghe đây: Thiên Chúa, Chúa chúng ta, là Chúa duy nhất, và người hãy yêu mến Thiên Chúa người hết lòng, hết linh hồn, hết trí khôn và hết sức người. Còn đây là giới răn thứ hai: Người hãy yêu mến tha nhân như chính mình người. Không có giới răn nào trọng hơn hai giới răn đó*”.

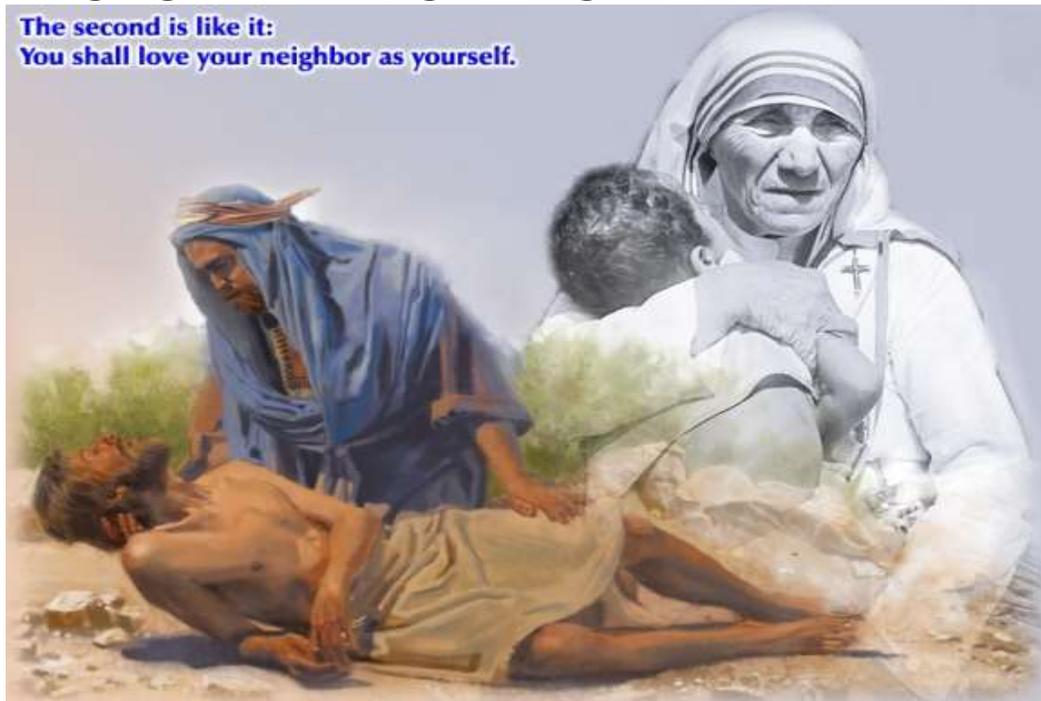
Luật sĩ thưa Ngài: “Thưa Thầy, đúng lắm! Thầy dạy phải lẽ khi nói Thiên Chúa là Chúa duy nhất và ngoài Người chẳng có Chúa nào khác nữa. Mến Chúa hết lòng, hết trí khôn, hết sức mình, và yêu tha nhân như chính mình thì hơn mọi lễ vật toàn thiêu và mọi lễ vật hy sinh”.

Thấy người ấy tỏ ý kiến khôn ngoan, Chúa Giêsu bảo: “Ông không còn xa Nước Thiên Chúa bao nhiêu”. Và không ai dám hỏi Người thêm điều gì nữa. (Mc 12:28b-34)

+> “... Hỡi Israel, hãy nghe đây, Chúa là Thiên Chúa chúng ta, là Chúa độc nhất. Hãy yêu mến Chúa là Thiên Chúa người hết lòng, hết linh hồn và hết sức người. Những lời tôi truyền cho người hôm nay, phải ghi tạc vào lòng”. - “Giới răn trọng nhất chính là: Hỡi Israel, hãy nghe đây: Thiên Chúa, Chúa chúng ta, là Chúa duy nhất, và người hãy yêu mến Thiên Chúa người hết lòng, hết linh hồn, hết trí khôn và hết sức người. Còn đây là giới răn thứ hai: Người hãy yêu mến tha nhân như chính mình người. Không có giới răn nào trọng hơn hai giới răn đó”.



+> “Giới răn trọng nhất chính là: *Hỡi Israel, hãy nghe đây: Thiên Chúa, Chúa chúng ta, là Chúa duy nhất, và ngươi hãy yêu mến Thiên Chúa ngươi hết lòng, hết linh hồn, hết trí khôn và hết sức ngươi. Còn đây là giới răn thứ hai: Ngươi hãy yêu mến tha nhân như chính mình ngươi. Không có giới răn nào trọng hơn hai giới răn đó*”.



⇒ == Trong một cuộc tình tâm chuẩn bị mùa Vọng, khi chia sẻ cùng nhau về LỜI HỨA của Thiên Chúa dân Israel: “Hỡi Israel, hãy nghe đây mà tuân hành các điều Chúa truyền dạy cho ngươi, thì ngươi được phần phúc và sinh sản ra nhiều hơn, như lời Chúa là Thiên Chúa tổ phụ ngươi đã hứa ban cho ngươi **phần đất chảy sữa và mật.**”



+ Một em sinh viên năm thứ hai chia sẻ: “thưa Anh Chị Em, em may mắn được ba má cho đi hành hương Đất Thánh; khi đoàn xe du lịch đi ngang dãy NÚI ĐÁ, em nhớ lại các Frère có nói về lời hứa của Đức Chúa qua miệng ông Mosê co dân Israel: ‘ ... Thiên Chúa tỏ phụ người đã hứa ban cho người **phân đất chảy sữa và mật.**’ Xin lỗi các Frère và Anh Chị Em nếu em nói bậy nghe! NÚI ĐÁ như vậy thấy mà kinh hồn, thì làm gì có **sữa và mật** hỡi trời?... Hứa cho vui thôi há?...”

+ Nhiều tiếng xầm xì trong hội trường: gật đầu mỉm cười như tán đồng ý có, lắc đầu ra vẻ không đồng ý khá nhiều... Tôi chỉ nhìn đám đông mỉm cười, không tỏ thái độ đồng tình hay không đồng tình, đợi trong nhóm có ai lên tiếng thêm bớt gì không?

+ Một cô sinh viên xem ra như năm thứ ba, chững chạc lên tiếng: “Anh bạn à, mình lúc đầu cũng có vài suy tư tương tự như bạn vậy – không phải cho dân Do Thái, mà là cho dân tộc mình, nhất là sau biến cố 75; mình kể lại chuyện này không biết có bạn nào cũng như mình đã NGHE các người lớn tuổi – trong đó có ba mình, cùng bạn bè của ba mình nói chuyện trông thật sản khoái vui cười trong một buổi họp mặt thân hữu mà mình hiểu là “huynh đệ chi binh gì gì đó...”. Mình cùng Mẹ và các anh chị em trong gia đình lo việc tiếp tân, đem “đồ nhậu, rượu bia, v.v...”. Mình còn nhớ một đoạn nói chuyện đùa giỡn của các vị cha chú nghe qua cũng là lạ nên còn ghi nhớ đến bây giờ. Số là một người lớn tuổi kể chuyện vui cười, giọng nói nghe rất trong suốt, không lè nhè như kẻ đang say sìn đầu.

Ông kể: “ ... Trong một lớp học tập chính trị, cải tạo tư tưởng, một giảng viên (hình như từ A vào,) bắt tội mình học thuộc lòng vài câu thơ nếu mình nhớ không lầm là do nhà thơ Tố Hữu thì phải; vài câu đó, cho đến hôm nay, mình vẫn còn nhớ:

*1. Nói về trời hạn hán – nghĩa là nắng cháy ruộng đồng, không/thiếu mưa - :
VẮT ĐẤT RA NƯỚC THAY TRỜI LÀM MƯA;*

2. Nói về mất vì hạn hán – lẽ tất nhiên không có lúa gạo - thì: VỚI SỨC NGƯỜI, SÔI ĐÁ CŨNG THÀNH COM...;

3. Nói về nước lũ, mưa lớn làm nước ứ đọng trong ruộng thì: NGHIÊNG ĐỒNG ĐỔ NƯỚC RA SÔNG – nghĩa là làm cho khô ráo khỏi chết cây lúa đấy mà, mới có gạo cơm mà ăn chứ...

Ồi giờ ơi, câu ba nghe mà đến bây giờ mình cũng rợn người... Nhớ lại mình sợ quá: thì ra bao nhiêu lon gạo mua từ quốc doanh theo khẩu phần lương thực toàn là bằng “sôi đá” nghiền ra rồi dùng “sức người” biến hóa thành gạo cơm phân phát/bán cho dân chúng sao? Còn việc NGHIÊNG ĐỒNG ĐỔ NƯỚC RA SÔNG thì... bà con thấy đó, năm nào mà không có cảnh thành phố

ngập lụt sau một cơn mưa dài chưa đến nửa giờ? – Thiệt là cán bộ cầu cống cũng như nhân răng ta NGU quá, không biết NGHIÊNG THÀNH ĐỔ NƯỚC RA SÔNG cho khỏi bị ngập lụt! hihihihihhi



Nhiều tiếng vỗ tay, cười hả hê vang động khắp hội trường... Một vài phút im lặng trôi qua, như đang mong đợi một tiếng nói hay gì gì đó để phá tan bầu khí có vẻ bức rứt khómchịu; bỗng một cậu thanh niên lên tiếng: “Xin Frère nói điều gì đi chứ, chúng em mong đợi đây!” Tôi nhìn cậu thanh niên mỉm cười rồi nhìn quanh phòng: bao nhiêu cặp mắt trở nhìn vào tôi, tôi lên tiếng:

Thú thật với các em, nghe 2 chia sẻ của hai cô cậu sinh viên làm Frère hồi tưởng lại hai điều.

1, Điều thứ nhất, hơn 10 năm nay trong dịp hành hương Đất Thánh, Frère cũng nhìn thấy dãy MŨI ĐÁ khô cằn trơ trụi và cũng có những ý tưởng như cậu sinh viên: “đất đá khô cằn như vậy thì làm gì mà có sữa và mật ta?”

2. Điều thứ hai, cô sinh viên kể lại 3 câu thơ của nhà thơ Tố Hữu ca tụng tuyên truyền sự thông minh thượng trí của bác và đảng làm cho Frère rụng tóc gáy, nổi da gà, hồi tưởng lại những năm tháng đầu tiên tại miền Nam VN sau biến cố 30 tháng 4 năm 75 mà rụng rời khiếp kinh...



⇒ *Nào là “vắt đất ra nước thay trời làm mưa”, nào là “vỡ sức người sỏi đá cũng thành cơm”, nào là “ngiêng đồng đổ nước ra sông”... nghe mà phát ớn lạnh xương sống!*

TUY NHIÊN, nói đi cũng phải nói lại: cả hai điều cô cậu sinh viên nêu lên chỉ dựa vào phần thứ hai của câu Kinh Thánh dẫn chứng, nghĩa là chỉ dựa vào hai chữ SỮA MẬT đối chiếu với hiện trạng hiện sinh của cuộc sống – ít nhất cho một vài lý tưởng hành chính/cai trị của vài quốc gia trên mặt đất

